

Justitsministeren: Endeel af de Sundhedsvedtægter, der nu ere stadfæstede, ere indkomne meget tidligere, end Stadsfæstelsen kunde meddeles, paa Grund af de Forhandlinger, som vare fornødne, og navnlig har det ofte været Tilfældet, at vedkommende Kommune har erklæret at ville have dem indrettede paa en bestemt Maade, medens Ministeriet savnede tilstrækkelig Sikkerhed for, at alle de Paagjældende, som skulde meddele deres Samtykke, havde meddeelt det. Dette gjorde, at Stadsfæstelsen er kommen til at rykke længere ud, og det har igjen gjort, at Tiden for deres Gyldighed, da man ikke kunde lade dem strække længere, end Loven af 12te Januar 1858 hjemlede, er kommen til at blive staaende derved. Det vilde nu være et særdeles vidtløftigt Arbejde, hvis der skulde begyndes igjen med at indhente Erklæringer fra de Kommuner, om hvis Samtykke der maatte være Tale. Det er Hensynet dertil i Forbindelse med den Overbeviisning, at Sundhedsvedtægter, der ere udarbejdede og stadfæstede for ikke længe siden, ikke maatte attraaes forandrede, der har ført til at affatte Bestemmelserne i § 2 saaledes, som den foreligger, hvorved jeg skal bemærke, at de Ord, som deri forekomme „med de Forandringer og Tillæg, der maatte finde Steb“, ere optagne for gennem Loven selv at tilkjendegive, at der kan være Spørgsmaal om Forandringer, forsaavidt Saadant maatte ønskes. Det er det, der bevæger mig til at troe, at det ikke vil være rigtigt at gaae videre end til de Anthydninger, som gjennem de fremhævede Ord allerede ligge i § 2.

Merk: Jeg har liggende for mig ikke saa faa Sundhedsvedtægter, og uagtet endeel af disse ere temmelig ny stadfæstede, og uagtet der for deres Vedkommende maa siges kun at være høstet liden Erfaring med Hensyn til Udbyttet, troer jeg dog, at der maa være tilstrækkelig Erfaring vunden for, at selve Beboerne muligviis kunde ønske en Revision foretaget. Grunden, hvorfor jeg finder, at en

Revision kan være hensigtsmæssig, er den, at jeg troer, at Kommunerne have i sin Tid, da Ministeriet sendte dem sit Udkast, betragtet Sagen saa løst, at man i mange Byer har taget Ministeriets Udkast uden ret at sætte sig ind i, hvad der blev bestemt, men at derefter Erfaringen, om den kun er vunden ved Vedtægternes Anvendelse i et Aar, vil have og maa have viist, at man paa mange Steder har optaget Bestemmelser, som for enkelte af disse Byer ingenlunde kunne siges at være hverken nødvendige eller ret hensigtsmæssige. Jeg skal ikke gaae ind i Detaillen og paapege saadanne Bestemmelser i Vedtægterne, men jeg troer at kunne sige, at der navnlig for de smaa Byers Vedkommende er taget endnu mere rigoristiske Bestemmelser end for flere af de større Byers Vedkommende, saaledes f. Ex. med Hensyn til Afløbsordningen, med Hensyn til Noget, som i Udkastet er kaldet „Logihuse“, hvoraf der efter den Definition, der deri gives, i disse Byer ikke findes Noget, som svarer dertil. Jeg troer, at dette er tilstrækkeligt til at vise, at en Revision kunde være nødvendig; de paagjældende Byer vilde da kunne foretage en saadan Revision, støttet paa de Erfaringer, de havde gjort; først da vilde de ret kunne komme til Erkjendelse af Hensigtsmæssigheden af hvad der var vedtaget.

Hvad angaaer den Kollision, som jeg henpegede paa mellem Sundhedsvedtægternes Bestemmelser om en overordnet Sundhedskommision i Tilfælde af Kolera og Forordningen af 19de Juni 1831, maa jeg oprigtig tilstaae, at jeg ikke af den høitærede Justitsministers Ord kan see, at denne Kollision er hævet; jeg kan ikke erkjende Andet, end at den Bestemmelse, som findes i Ministeriets Udkast til Sundhedsvedtægter, og som er bleven fulgt i alle de Sundhedsvedtægter, jeg kjender, i hvis 1ste Afsnits § 4 det siges, at naar særegne Omstændigheder, navnlig bethdelig Epidemi i selve Byen eller farlig Nærhed gjøre overordnede Foranstaltninger nødvendige, saa skal den efter Vedtægterne nedsatte Sundhedskommision igjennem Kommunalbestyrelsen bevirke